

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2012, č.j. 466/2011-OT-OSV/4,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho stížnost podle ust. § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, na postup Krajského soudu v Ústí nad Labem při vyřizování žádosti o informace ze dne 19. 9. 2011 a postup povinného subjektu byl podle ust. § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrzen. V odůvodnění žalovaný správní orgán uvedl, že stížnost není důvodná, když žalobce ve své žádosti požádal o sdělení, kdy a kde byla správou soudu zveřejněna výroční zpráva k poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím za rok 2010 a dále kdy a kde byly zveřejněny všechny informace poskytnuté na žádost podle ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Na oba tyto dotazy povinný subjekt reagoval sdělením ze dne 4. 10. 2011, kterým je zodpověděl. Dále žalovaný konstatoval, že v části, v níž se domáhá přijetí opatření

směřujících k řádnému plnění povinností podle § 18 a § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, nejde o stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že na jeho žádost mu povinný subjekt požadované informace neposkytl, přičemž v takovém případě měl za povinnost vydat řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalovaný při vyřizování stížnosti na postup povinného subjektu nemohl za daných okolností postup povinného subjektu vůbec potvrdit, ale byl povinen přikázat mu, aby věc řádně vyřídil. Rovněž nemohl jako nadřízený orgán dlouhodobě rezignovat ani na věcnou stránku věci, ale měl trvat i na věcné nápravě. Dále pak i zde platí zásada, že pokud úřad nemá informaci, ač je povinen ji mít, pak musí takovou informaci doplnit a poskytnout. Žalovaný tedy nemůže potvrdit postup, kdy povinný subjekt pouze formálně sděluje, že zákonem stanovené povinnosti ignoruje. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že Krajský soud v Ústí nad Labem v zákonné lhůtě oba žalobcem položené dotazy zodpověděl. Pochybení povinného subjektu při plnění povinností podle § 5 a § 18 zákona o svobodném přístupu k informacím nemají vliv na zákonnost postupu při vyřizování žádosti. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze spisu předloženého žalovaným je nesporné, že žalobce podal dne 20. 9. 2011 u Krajského soudu v Ústí nad Labem žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v níž požádal o sdělení, kdy a kde byla správou soudu zveřejněna výroční zpráva k poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím za rok 2010 a dále kdy a kde byly zveřejněny všechny informace poskytnuté na žádost podle ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Na tuto žádost odpověděla asistentka předsedy krajského soudu sdělením ze dne 4. 10. 2011, č.j. Spr 4299/2011, v němž uvedla, že výroční zpráva o činnosti v oblasti poskytování informací dosud nebyla zveřejněna, a to proto, že Ministerstvo spravedlnosti dosud nerozhodlo o odvolání proti rozhodnutí krajského soudu týkající se poskytování informací. K druhému dotazu uvedla, že ze strany krajského soudu došlo k pochybení, když povinnost danou mu ustanovením § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nesplnil.

Na toto sdělení reagoval žalobce podáním ze dne 7. 10. 2011, označeným jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, v němž uvedl, že na svou žádost obdržel sdělení, kde ale povinný subjekt žádnou z požadovaných informací fakticky neposkytl a ani nevydal řádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Domníval se, že zveřejnění výroční zprávy nelze odmítnout s odkazem na dlouhodobou nečinnost jiného správního orgánu. S odkazem na rozsudky Městského soudu v Praze č.j. 5Ca 80/2003-29, resp. Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Ca 179/2002 namítl, že neměl-li

povinný subjekt požadovanou informaci, pak by povinen ji doplnit a poskytnout. Žalobce proto žádal Ministerstvo spravedlnosti jako nadřízený orgán, aby rozhodlo o tom, že informace budou žalobci poskytnuty a aby k tomu stanovilo lhůtu, a dále aby Ministerstvo spravedlnosti provedlo u povinného subjektu kontrolu ohledně dodržování povinností podle ust. § 18 a § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a aby přijalo opatření k nápravě.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce požádal dne 20. 9. 2011 Krajský soud v Ústí nad Labem o poskytnutí těchto informací: za prvé kdy a kde byla správou soudu zveřejněna výroční zpráva k poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím za rok 2010 a za druhé kdy a kde byly zveřejněny všechny informace poskytnuté na žádost podle ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Všechny tyto informace krajský soud jako povinný subjekt žalobci poskytl. Na dotaz, kdy a kde byla správou soudu zveřejněna výroční zpráva k poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím za rok 2010, krajský soud sdělil, že tato zpráva dosud zveřejněna nebyla. Na druhý dotaz ohledně času a místa zveřejnění všech informací poskytnutých na žádost podle ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím pak krajský soud sdělil, že tuto povinnost uloženou v ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím krajský soud nesplnil čili že předmětné informace nezveřejnil.

Při hodnocení věcné správnosti této odpovědi je nutno vycházet z toho, jak byla formulována iniciální žalobcová žádost, podaná dne 20. 9. 2011, neboť právě jejím obsahem byl Krajský soud v Ústí nad Labem jako povinný subjekt vázán. Z jejího textu je zřejmé, že žalobce nežádal o poskytnutí výroční zprávy k poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím za rok 2010, ale výslovně pouze o sdělení, kdy a kde byla zveřejněna. Rovněž ve druhé části žádosti nežádal o sdělení všech informací, které byly krajským soudem poskytnuty na žádost a zveřejněny podle ust. § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale výslovně jen o sdělení, kdy a kde byly tyto informace zveřejněny. Na oba dotazy krajský soud zřetelně uvedl, že ani zpráva, ani poskytnuté informace zveřejněny nebyly, tedy poskytl žalobci právě ty informace, o které žalobce žádal. Nemohl mu proto sdělit ani místo, ani čas takového zveřejnění, a to ani ne proto, že by mu v tom něco bránilo, a ani ne proto, že by takovou informaci neměl, ač byl povinen ji mít: z povahy věci bylo vyloučeno, aby žalobci bylo sděleno místo a čas událostí, které vůbec nenastaly.

Za tohoto stavu věci proto nebyla stížnost podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím podána důvodně, protože povinný subjekt požadované informace poskytl a učinil tak ve lhůtě stanovené v ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný nadřízený orgán pak rovněž postupoval správně a v souladu se zákonem, jestliže shledal tuto stížnost nedůvodnou, a to ze shodných důvodů, k jakým dospěl Městský soud v Praze.

Ve světle těchto skutečností pak musel Městský soud v Praze shledat podanou žalobu rovněž nedůvodnou. Povinný subjekt nebyl povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, jestliže žalobci požadované informace

neodmítl, ale poskytl. Za stavu, kdy ani zpráva k poskytování informací, ani informace poskytnuté nebyly podle § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejněny, nelze povinnému subjektu vytýkat, že žalobci nesdělil datum, resp. url takového zveřejnění. Žalovaný pak nemohl vyřídit žalobcovu stížnost podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím jinak, než jak učinil – zejména nemohl povinnému subjektu přikázat, aby žádost o informace řádně vyřídil, protože tato žádost již vyřízena byla.

V souvislosti s tím soud neakceptoval ani námitku, poukazující na to, že pokud povinný subjekt nemá informaci, kterou je povinen mít ze zákona, musí si ji doplnit a poskytnout. Jak vyloženo výše, povinný subjekt měl k dispozici všechny informace, vztahující se k předmětu žádosti a včas a v úplnosti je žalobci sdělil.

Pokud pak žalobce v předmětné stížnosti požadoval, aby žalované Ministerstvo spravedlnosti jako nadřízený orgán provedlo u povinného subjektu kontrolu ohledně dodržování povinností podle ust. § 18 a § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím a aby přijalo opatření k nápravě, nezbyvá než konstatovat, že takový požadavek nemůže být předmětem stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle ust. § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tuto stížnost může podat žadatel,

- a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,
- b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo
- d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Požadavek na provedení kontroly ohledně plnění povinností povinného subjektu podle ust. § 5 odst. 3, resp. § 18 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze pod žádnou z citovaných norem podřadit, a žalovaný tedy nepochybil, jestliže konstatoval, že tyto žalobcovy požadavky vyřídí jinak, než postupem podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. května 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová